

ningen, og ikke efter at Loven er forelagt. Der kan være modstridende Bestemmelser, det kan under det Lovgivningstempo, vi arbejder under, ikke undgaas, og da er det Rigsdagen, det tilkommer at træffe Afgørelse med Hensyn til, hvilken af disse Bestemmelser der skal vige, det er den, som har Valget, ikke Ministeriet, og kommer Loven ud, uden at disse modstridende Bestemmelser er afstemt efter hinanden, er det Domstolens og ikke Ministeriets Sag at afgøre, hvad der er Ret. Allerede 1912 skrev Professor Johannes Jørgensen en Artikel i „Ugeskrift for Retsvæsen“, i hvilken han talte om dette Spørgsmaal og fremhævede den uheldige Praksis, som man fra Lovgivningens og Administrationens Side var kommet ind paa med Hensyn til Optrykningen af Love, særlig med Hensyn til Overgangs- og Ikrafttrædelsesbestemmelser. Om disse Bestemmelser findes der intet her i Loven, og derfor vilde jeg gerne spørge den højtærede Minister, om han deler Fuldmægtig Sands Opfattelse. Der findes et Indicium, som taler imod Ministeren. Jeg skal vel vogte mig for at dømme paa et enkelt Indicium, men jeg kan ikke undlade at fremhæve det. Dette Indicium er, at Straffeprocesudvalget, som jeg for Fremtiden for Nemheds Skyld vil kalde Udvalget, har i sit Forslag tre Paragraffer, §§ 26, 27 og 72, der sigter til at ændre Fejl, som er indløbet ved Vedtagelsen af den Ændringslov, som kom til Verden i 1922. Disse Bestemmelser er ikke optaget i Loven, som den er forelagt af Ministeren, og da man vel maa ønske at rette disse Fejl, ligger heri et Indicium for, at Justitsministeriet anser sig for bemyndiget til uden videre at rette dem. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om man har revideret Loven saa omhyggeligt, som det maa kræves, naar man gaar til en Optrykning. Ogsaa her findes der et Indicium, som taler imod Ministeren, nemlig dette, at Udvalget, der synes ret omhyggeligt at have revideret Strafferetsplejens Omraade, har tre Paragraffer, §§ 22, 61 og 66, der sigter til at fjerne fra Retsplejeloven Udtryk som „personlig myndig“, der jo efter Myndighedslovens Vedtagelse ikke mere vel kan staa i Retsplejeloven. Udvalget har jo kun beskæftiget sig med Strafferetsplejen, og derfor omhandler den kun de herhen hørende Be-

stemmelser og ikke f. Eks. en Bestemmelse som Retsplejelovens § 261, hvor det samme Udtryk findes brugt paa den borgerlige Retsplejes Omraade.

Jeg vil dernæst spørge den højtærede Minister: Hvorledes tænker man sig Ikrafttrædelsen af Reglerne i Lovforslaget § 55 om Forkortelse af Fristen for Begæring af Erstatning for uforskyldt Varetagtsfængsel fra 1 Aar til 3 Maaneder? Der maa efter min Mening en Ikrafttrædelsesregel til, hvis man ikke skal komme ind i Uklarhed. Og hvorledes tænker man sig Redaktionen af Overgangsbestemmelserne i Retsplejelovens §§ 1024—1043, f. Eks. § 1031 om de ved Lovens Ikrafttræden praktiserende Underretssagføreres Adgang til Møde for Landsretten? Naar der her nævnes Lovens Ikrafttræden, er det jo givet, at hvis man optrykker dette uden videre, vil man faa en meget senere Dato end den, som er den rigtige. Den rigtige er jo 1. Oktober 1919., men lader man nu dette staa uden videre, faar man en meget senere Dato som den afgørende for denne Berettigelse.

Og endelig vil jeg spørge: Vil Ministeren eventuelt være med til, at Optrykningen sker saaledes, at det tydeliggøres, at en Bestemmelse er ændret, og naar den er ændret? Dette vil jo have Betydning baade ved Anvendelsen af Loven indenfor en kortere Tid og navnlig gennem en lang Aarrække ved Eftersyn i Praksis, hvor det altid vil være af Interesse, naar man sidder med en bestemt Dom for sig, at vide, om denne Dom nu refererer sig til Paragraffen i dens nuværende Skikkelse eller i en ældre Skikkelse, og det vil man straks kunne se, naar det i Loven er angivet, hvor gammel Paragraffen er i dens nuværende Skikkelse, medens man ellers vil kunne blive ført paa Vildspor. Kun hvis Redaktionen faar fuld Lovhjemmel under hele sit Omraade, saaledes som krævet af Professor Ussing, vil den betyde en virkelig Hjælp for Praktikerne; kun i saa Fald kan han forlade sig paa den. Og Værdien vil i høj Grad forøges, hvis man gaar til det, som jeg nys omtalte: en Tilkendegivelse af Bestemmelsernes Oprindelse og Art.

Jeg har gentagne Gange nævnt Udvalgets Betænkning, og jeg vil spørge den højtærede Minister, hvorfor denne ikke er kommet Rigsdagen i Hænde eller i hvert